

Acei bolnavi „sănătoși” ai lumii de ieri: chibzuiți și Candidații otomani la prezidențiale: între un ienicer și Țepișor al II-lea

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu despre oameni este vorba în deciziile sataniștilor ce au ajuns a conduce lumea... Nu despre ființe vii, nevoi, planuri, speranțe, empatie, compasiune și respect. Ci despre un joc de șah în care oamenii sunt, în cel mai fericit caz, piese și momeli în scenariile puse la punct de cei „mari”... Iar faptul că Norvegia renunță la condiția de status a refugiatului

norvegienii anulează aplicarea fără compromisuri a noțiunii de protecție colectivă a refugiaților, înlocuind-o cu analiza individuală, subiectivă și, în majoritatea cazurilor, greu de întreprins „la rece” din însăși absența corpului interior al legiferării: lipsa posibilității de a dovedi apartenența la o anumită zonă a Ucrainei. În speță, cea aflată în război. Și nu faptul că se va ajunge rapid la anularea unor drepturi acordate acelor care au venit din regiunile

Ucrainei, cu Rusia, pe semne asta va viza: asumarea de către Moscova a nedepășirii marginii unei hălci pe care ea a pus gheara dar pe care alții o vor lăsa a fi rerusificată în numele unor drepturi parțial istorice („parțial”, căci, mai în profunzime, sunt și alte țări cu drept patrimonial istoric). O halcă de teritoriu pe care UE nu o vrea oricum în corpul ei, inclusiv din cauza disputelor ce pot fi oricând aprinse, nu doar de partea ultimă invadată, cea victimă azi, dar și de cei vic-

Radu
Golban

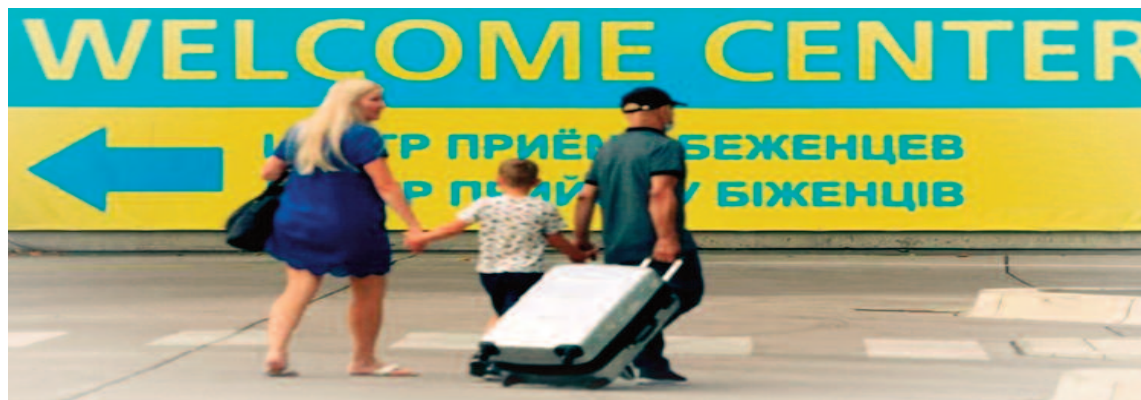
Într-o scenă politică ce pare desprinsă dintr-un teatru al absurdului, Nicolae Ciucă și Mircea Geoană par să se lupte pentru funcția de „Ștefan Lăcustă” al vremurilor noastre. Această analogie nu este deloc întâmplătoare, având în vedere că Ștefan Lăcustă a rămas în istorie cu un nume sugestiv, inspirat de insecta prădătoare care devorează totul în calea sa. Lăcustă a fost domnitor al Moldovei între 1538 și 1540, o perioadă scurtă dar tumultuoasă, marcată de influența otomanilor care l-au pus pe tron. Asemenea unei lăcuste care consumă resursele fără discernământ, domnia sa a fost caracterizată de jafuri și instabilitate, lăsând Moldova într-o stare precară. Într-o țară unde istoria și politica se împletesc într-un dans al ironiei, alegerile prezidențiale din România par să fie mai degrabă o reeditare a vechilor obiceiuri otomane decât un exercițiu democratic modern. În acest spectacol tragicomic, Nicolae Ciucă și Mircea Geoană joacă rolurile principale, fiecare cu propriul său scenariu inspirat parcă din paginile istoriei de la Constantinopol.

Nicolae Ciucă, fost general cu experiență în teatrele de operațiuni din Afganistan și Irak, pare să-și fi găsit inspirația în vechile trupe otomane. Asemenea acelor „copii de suflet ai lui Allah”, care luptau pentru sultan fără a avea vreo legătură reală cu cauzele lor, Ciucă se laudă cu bătălii purtate pe fronturi care nu ne privesc direct. Ca un veritabil ienicer modern, el a servit interesele altora, lăsându-ne să ne întrebăm de ce acceptăm, ca istoria să se repete sub nasul nostru, doar sub alta „Poarta”. Ienicerii erau războinici fanatici, recrutați din copilărie și instruiți să servească sultanul fără ezitare. Deși românii nu au fost niciodată obligați să plătească „tributul sângelui”, fiind considerați parte din „Casa Păcii” prin cotizații generoase către turci, astăzi ne regăsim într-o situație similară. Prin acest servilism instituționalizat, „candidații noștri otomani” spera să ne prostească suficient încât să-i

mai si alegem. În ceea ce-l privește pe Mircea Geoană, el aspiră la președinție prin modul în care s-a făcut plăcut în armata în care a luptat bietul Ciucă.

Stăpân peste organizarea întrunirilor decidenților NATO, pseudo mareșalul Curții al Alianței Nord-Atlantice, și-ar găsi perechea istorică în Radu cel Frumos – care a ajuns „domnitor prin dormitor”, datorită plăcerilor lumești ale sultanului – Geoană încearcă să-și croiască drumul spre putere tot prin apetitul actualilor stăpâni, fără ca se fie el însuși obiect al plăcerilor lumești ca sârmana zdreanță a monarhului turc. Radu cel Frumos, cunoscut și ca „Țepișor”, fratele mai mic al lui Vlad Țepeș, a beneficiat de poale sultanului pofticios (și în dormitor) pentru a obține tronul. Tot prin calitățile sale de om de nădejde în camerele închise ale unei alianțe vrea și Geoană să ni se vândă. Ca doctor în științe economice, ar trebui să ne explice „afacerea NATO” și cum contribuțiile noastre aduc beneficii mai mari decât cele obținute gratuit de Ucraina. De când există NATO, nicio țară nu s-a bucurat de atâta sprijin militar precum vecinii noștri, care nici măcar nu sunt membri ai alianței. Fără a cotiza vreun Leu la NATO, Kievul beneficiază de ajutoare mai mari decât statele membre la un loc. Poate Geoană să ne demonstreze că investițiile noastre în armament au adus o rentabilitate superioară vecinilor?

Ambii candidați mizează pe temerile românilor față de război, fără a recunoaște că sunt profitorii acestei atmosfere tensionate pe care o alimentează. Cei doi sunt cei care au fost pe placul altor Porți străine iar noi continuăm să acceptăm candidați care ne vor vasali din convingere. Până când vom continua acest joc al supunerii inveterate de-al lungul istoriei? Este timpul să ieșim din această încrângătura istoric-politică și să alegem lideri care nu doar că promit schimbarea, dar o și realizează. Doar că nu ne scoatem numai prin istoria bogată, mai avem nevoie și de conștiință.

ucrainean ca încadrare sub umbrela drepturilor „suis-generis” date de „protecția colectivă”, decizând să treacă la analiza individuală a dosarelor, nu vizează, totuși, ca esență, situația oamenilor, ci proiectarea aproape imediată a unor noi conturi de granițe... Pentru că nimic nu se schimbă în mentalul găunos, bolnav, dușmănos al liderilor bolnavi, azi mental, nu doar fizic, ajunși să conducă destine... Să ia decizii între două fumuri de țigară și multe înghițituri de whisky... Lucrurile merg exact ca în timpurile în care alți bolnavi conducând lumea (totuși, raportat la cei de acum, niște războiți sănătoși ai lumii), trasau granițe peste destine și hărți... Iar decizia norvegienilor trebuie văzută exact în caracterul ei cinic, fiind luată de alți debili conducând, dacă nu chiar lumea, cel puțin părți din ea... Trebuie văzută ca posibil precontur al granițelor dintr-un viitor aproape aici... Un viitor decis în parte chiar de mișcările trecutului imediat, poate chiar de la primul glonț, când Rusia a invadat Ucraina.

În fapt, se trasează prima graniță dintre binele și răul din viziunea celor ce ne conduc. Acela în care

ucraieniene aflate departe de gurile de foc este importantă pentru cei ce au decis, ci punerea în discuție a însăși ideii unei părți de țară aflată în război și una fără tangență cu gurile de foc. Iar doi ani au ajuns pentru o astfel de segregare, nu?! Pentru că, după doi ani, este evidentă linia „maximă” de agresiune (voită sau posibilă) a Moscovei. Și se poate „trasa” conturul acelei Ucraine stabile, libere, neatinsă și neimplicată în război, și căreia i se va putea spune oricum, „liberă”, „europeană”, „de Vest”, ori iudaică (!), în esență fiind acea entitate fără probleme ce poate fi adusă în UE și Nato, și Ucraina războiului, agresată, în agresiune, pradă, putând fi și ea oricum numită, fiind în esență una a sacrificiului și compromisului pentru „pacea lumii”... Mai ales că linia deja punctată de decizia Norvegiei prin distingerea între Ucraina afectată și cea neatinsă, fără probleme, nici nu ar văduvi țara de prea mult teritoriu. Nici infrastructurile, porturile și căile de ieșire fluvial-maritime pe care Kievul le-a conturat, le-a preluat și chiar „trasat” pe granițele statelor vecine.

Iar viitorul tratat de pace al UE, în numele

time a invaziei ei în decursul timpului, cu drepturi istorice oricând reclamabile și imputabile. De altfel, și pentru noi, decizia Norvegiei ar trebui să schimbe falsa paradigmă a refugiatului ucrainean, pentru că dacă un stat care a primit mai puțin de 90 000 de refugiați ucrainieni invocă drept motivație a deciziei sale problemele cauzate la nivelul societății și economiei de prezența acestora (de la impactul prețurilor și costurilor asupra locuințelor, la suprasolicitaarea serviciilor de sănătate și a unităților de învățământ), punându-le drept fundament de drept a deciziei de a discerne între refugiații veniți din zonele de război și cei din regiunile vestice ale Ucrainei, considerate sigure (Liov, Volînia, Transcarpatia, Ivano-Frankivsk, Ternopil și Rivne), oare cum ar trebui să ne poziționăm noi după ce am primit peste șapte milioane de ucrainieni, iar deschiderea și cumsecădenia ne-a costat enorm bugetele, binele și stabilitatea social-economică a propriilor cetățeni?!...

Câteva scurte lămuriri relative la așa-numitul „contractul educațional” ...

Gheorghe
Pipera

În primul rând, și cel mai evident, nu suntem în prezența unui real contract, căci este impus ca formular tipizat printr-un regulament emis în baza legii educației; nu există un real capitol de „drepturi și obligații ale părinților”, ci numai o înșiruire de obligații ale părinților; evident, nu există un capitol dedicat prestației părinților; în mod normal, un contract presupune o plată, o prestație, o acțiune sau inacțiune în considerarea cărora co-contractanții să își asume obligații reciproce; nu există, de exemplu, obligația școlii de a asigura

sanctiune este contestabilă în justiție, prin plângere contravențională; oricum, situațiile concrete în care se pot afla părinții sunt infinite de variate; luați, de exemplu, situația unui copil a cărei custodie este disputată de părinți sau situația în care copiii sunt singuri acasă, părinții fiind plecați la muncă pentru lungi perioade de timp – cum se vor putea ține acești oameni de obligația de a veni la ședința cu părinții cel puțin o dată pe lună?

Nu există nici riscul legal ca, în lipsa semnăturii pe „contractul educațional”, copilul să nu mai fie primit la școală; nici legea și, cu atât mai puțin, nici contractul tipizat, scris de funcționari ob-

suplimentară, completarea de fișe de lucru etc.), dar numai în timpul orei respective, și sub supravegherea obligatorie a unui cadru didactic sau a unui cadru didactic auxiliar. Modalitatea de punere în practică a acestei inovații preluate din filmele americane va fi stabilită de fiecare școală în parte, prin regulamentul de ordine interioară; la acest moment nu știm la ce să ne așteptăm.

În „contractul educațional” se vorbește despre o anchetă socială care se poate face în cazul încălcării anumitor obligații de către copil/părinte; există și în acest caz riscuri de afectare a drepturilor părintești; nu știm la ce să

universitar de stat și particulare autorizate/acreditate, precum și administrarea oricărui tratament medical curativ sau profilactic se realizează cu înștiințarea și acordul părinților”; trebuie, totuși, să suflăm și în iaurt, tocmai pentru că ne-am fript cu ciorbă – în plandemie, copiii au fost obligați să poarte mască, au fost distanțați social prin „pepsi-glas”, au fost obligați să „învețe” online și au fost privați de socializare cu colegii, indirect fiind obligați la „imunizare”, iar părinții au fost obligați să asiste la serbări prin garduri de sârmă, tot pentru „profilaxie”.

De exemplu, această clauză din formula-

Procesele colective sunt mai puțin costisitoare și au avantajul major al notorietății. Lumea este liberă să decidă dacă semnează sau nu acest „contract” ...

Împotriva amenzilor se pot face plângeri contravenționale, la judecătoria, plângeri care suspendă executarea amenzii. Dacă zece inși vor face acțiune în contencios administrativ sau plângere contravențională, probabil că se va institui cutuma de a se semna acest „contract”, așa cum s-a întâmplat cu mai toate ororile a-juridice și cu fărădelegile arahatiene din plandemie.

Dar, dacă vor fi o sută de mii de părinți care

un proces de educație decent, care să îl ferească pe copil de tot felul de ideologii nocive și care să îl pregătească pentru viață, nu există obligația școlii de a-l proteja pe copil contra bullying – ului, contra dealerilor din și de lângă școli și contra agresiunilor (inclusiv sexuale), și nu există obligația școlii de a răspunde patrimonial pentru daunele cauzate de elementele violente sau cinice aflate sub paza și protecția lor.

Apoi, nu există obligația de a semna contractul; o sancțiune contravențională pentru refuzul de a semna „contractul” se prevede în art. 148 din Legea educației și în art. 172 din Regulamentul de organizare și funcționare a școlilor și se preia în formularul tipizat de „contract educațional”, dar această

scuri și obtuzi, nu pot înfrânge dreptul fundamental la educație, care este un drept constituțional; dacă se întâmplă ca vreun copil să fie alungat de la școală pentru că părinții au refuzat sau au omis să semneze „contractul educațional”, părinții să facă plângeri penale contra funcționarilor care vor fi decis așa ceva.

Camera de detenție (!) prevăzută la art. 14 din Statutul elevului prevede că, în cazul în care în timpul orei de curs manifestă comportamente care aduc prejudicii activității de predare, învățare sau evaluare, cadrul didactic poate decide ca elevii recalcitranti să desfășoare activitate în școală într-un spațiu supravegheat video din unitatea de învățământ (spațiu stabilit pentru desfășurarea, de regulă, a unor activități de tipul lectură

ne așteptăm, dar nu trebuie uitat nici faptul că mulți copii au probleme de abandon, abuz fizic sau emoțional, malnutriție etc.; sper doar ca sărăcia și foamea, care nu sunt cauzate de adulți – problemă, ci de conjuncturi economice și sociale și de politici publice proaste ori frauduloase să nu ducă la preluarea copiilor din familiile naturale doar pentru că sunt săraci, așa cum se întâmplă uneori în state „civilizate”, ca Norvegia sau Marea Britanie.

Așa-numitele „acțiuni profilactice”, la care se referă și Ordinul Min. Ed. nr. 2508/4493/2023, sunt supuse consimțământului informat și prealabil al părinților; conform normei, „supravegherea și evaluarea stării de sănătate a antepreșcolarilor, preșcolarilor și elevilor din unitățile de învățământ pre-

tipizat de „contract educațional” este problematică, pentru că încalcă în sine ideea de consimțământ informat la care se referă Legea drepturilor pacientului nr.46/2003 și Convenția de la Oviedo; „...îmi exprim acordul cu privire la efectuarea acțiunilor cu caracter profilactic în cabinetul medical școlar (examen periodic și de bilanț al stării de sănătate a copilului meu, acțiuni de educație pentru sănătate”.

Nu semnați un contract cu o astfel de clauză; dacă vreți contractual, dar nu și această clauză, tăiați clauza...

În altă ordine de idei, atât contractul, în sine, cât și Regulamentul și Ordinul mai sus enunțate, pot fi atacate în justiție, în contencios administrativ. Procesele individuale sunt mai costisitoare și mai anonime.

refuză „contractul” și, ulterior, fac acțiuni și plângeri în justiție, lucrurile se schimbă...

Tratatul Iohannis Zelinsky – tratat încheiat cu încălcarea normelor dreptului internațional!

Elena
Radu

Prin Avizul nr. 964/24.09.2024 Consiliul Legislativ a dat aviz negativ propunerii legislative motivat de faptul că: a) Potrivit art. 42 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele pot fi declarate nule tratatele care au fost încheiate cu încălcarea normelor dreptului internațional privind validitatea acestora și a normelor privind capacitatea și/sau procedura încheierii lor, iar procedura de aprobare a declarării nulității este similară celei urmate pentru intrarea în vigoare a tratatului. Pe cale de consecință, nulitatea unui instrument juridic internațional trebuie să urmeze procedura prevăzută în conținutul capitolului II – Procedura încheierii tratatelor din Legea nr. 590/2003 privind tratatele. Din economia normelor cuprinse în Capitolul II din Legea nr. 590/2003, se constată faptul că Parlamentul este implicat în procedura de încheiere a tratatelor la nivel de stat în momentul ratificării acestei categorii de tratate. În acest sens, Curtea Constituțională, în Decizia nr. 680/2020, a precizat că „normele constituționale sunt clare, competența Parlamentului fiind circumscrisă exclusiv etapei ratificării”. Prin urmare, potrivit principiului simetriei, prevăzută la art. 42 din Legea nr. 590/2003, coroborat cu art. 3, 4 și 6 din aceeași lege, rezultă că Guvernul este cel care are competența de a elabora un proiect de lege având ca obiect fie ratificarea tratatului respectiv, fie declararea nulității acestuia”; b) „Precizăm că Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede la art. 72 alin. (3), faptul că proiectul de lege se supune spre adoptare însoțit de textul actului internațional în limba originală și în traducerea oficială sau autorizată. Totodată, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, textul actului internațional ce se supune ratificării sau aprobării trebuie ștampilat pe fiecare pagină, iar pe ultima pagină trebuie să se ateste, prin semnătura persoanei autorizate și prin aplicarea ștampilei, conformitatea documentului cu originalul. Prin urmare, potrivit principiului simetriei, propunerea trebuia să fie însoțită de textul Acordului a cărui nulitate se solicită, în limba originală și după caz, în traducere oficială sau autorizată, text care trebuia ștampilat pe fiecare pagină, iar pe ultima pagină trebuie să se găsească, sub semnătura persoanei autorizate, mențiunea ”conform cu originalul în limba...”. Acest text cu îndeplinirea cumulativă a cerințelor de mai sus, este singurul care atestă faptul că este cel care produce efecte juridice

în forma și conținutul agreate de părți. Prin urmare, trimiterea pe care inițiatorul o face, în Expunerea de motive, la un text postat pe o pagină de internet, nu poate fi avută în vedere, deoarece nu sunt îndeplinite cerințele art. 72 alin. (3) din Legea nr. 24/2000”. Consiliul Legislativ face trimitere la Decizia C.C.R. nr. 680/2020, invocând că în aceasta s-a precizat că ”normele constituționale sunt clare, competența Parlamentului fiind circumscrisă exclusiv etapei ratificării”, concluzie corectă, însă incompletă, ca urmare a faptului că nu a analizat integral considerentele acestei decizii a C.C.R. În considerentele Deciziei nr. 680/2020, C.C.R. a analizat etapele prevăzute de Legea nr. 590/2003 privind încheierea tratatelor și succesiunea acestora, reținând că: – „în cadrul procedurii de încheiere a tratatelor internaționale, textele constituționale și dezvoltarea infraconstituțională a acestora prevăd mai multe etape ce trebuie parcurse în mod succesiv. Mai întâi, tratatele la care statul român dorește să devină parte sunt negociate de către Guvern, apoi încheiate de către Președinte și, într-o ultimă etapă, ratificate de Parlament. Este vorba, așadar, de momente distincte, clar delimitate, corespunzătoare unor competențe diferite, la rândul lor clar delimitate, ale autorităților care reprezintă puterea legislativă și cea executivă, precum și, în cadrul puterii executive, ale Președintelui României și ale Guvernului” (paragr. 25); – „referitor la autoritatea care exercită puterea legislativă, normele constituționale sunt clare, competența Parlamentului fiind circumscrisă exclusiv etapei ratificării. Ratificarea este definită în art.1 lit.f) din Legea nr.590/2003 după cum urmează: „modalitatea de exprimare a consimțământului de a deveni parte la un tratat care a fost semnat de partea română, prin adoptarea unei legi de ratificare de către Parlament sau, în condițiile legii, prin ordonanță de urgență a Guvernului”. Este vorba, așadar, de un act de voință exprimat printr-un act de domeniul legii pentru ca statul să fie deplin angajat juridic prin dispozițiile unui tratat” (paragr. 26); – „Cât privește puterea executivă și raporturile existente între autoritățile ce o reprezintă, în literatura de specialitate s-a remarcat că textul constituțional nu folosește terminologia de semnare a tratatelor, ci de încheiere a tratatelor, atribuție ce revine exclusiv Președintelui României. Pentru încheierea unui tratat este nevoie de negociere, iar negocierea presupune atât o dimensiune tehnică, ce atrage stabilirea de competențe în cadrul Guvernului, cât și una politică, ce antrenează și competența Președintelui României. De aceea decretele Președintelui

emise în realizarea atribuției în discuție se contrasemnează de prim-ministru” (paragr. 27); – „față de normele constituționale de referință, astfel cum sunt acestea dezvoltate și în normele legale citate, rezultă că, dacă în privința exprimării consimțământului în ceea ce privește tratatele putem vorbi de o competență partajată a legislativului și a executivului, în funcție de categoria de tratate, în privința negocierii și semnării tratatelor competența este exclusivă. Aceasta aparține sferei puterii executive, care, prin autoritățile competente, exercită atribuțiile constituționale de a reprezenta statul român, respectiv de a realiza politica externă a țării” (paragr. 35); – Potrivit Constituției, Parlamentul are, însă, ultimul cuvânt, prin ratificarea tratatelor în numele României, întrucât prin ratificare se exprimă consimțământul statului român de a-și asuma drepturile și obligațiile stabilite prin tratat. În lipsa ratificării prin lege, de către Parlament, tratatul nu produce efecte în ordinea juridică internă.” (parag. 42).

Or, noi suntem în situația în care „ultima etapă”, „ultimul cuvânt” a fost ignorată, președintele semnând Acordul în care se menționează că acesta intră în vigoare de la data semnării lui, fără să existe exprimarea consimțământului statului român de a își asuma drepturile și obligațiile stabilite prin tratat, respectiv fără să existe ultimul cuvânt al Parlamentului, prin ratificarea tratatului în numele României. Aceasta în condițiile în acest Acord a fost dat publicității prin postarea sa, în integralitate, pe pagina Administrației Președințiale a României, la data de 11 iulie 2024. Totodată, acest acord a fost dat publicității, în integralitate și pe pagina Președintelui Ucrainei: – fiind postat, la data de 11 iulie 2024, atât acordul în integralitatea sa: Acordul de cooperare în materie de securitate între Ucraina și România; – cât și un comunicat în acest sens, la data de 11 iulie 2024: „Sistemul «Patriot» și Consolidarea Securității în Regiunea Mării Negre: Ucraina și România au semnat un Acord de Securitate. La Washington, președintele Ucrainei Volodymyr Zelenskyy și președintele României Klaus Iohannis au semnat un Acord de cooperare în materie de securitate între Ucraina și România; – România va transfera un sistem Patriot în Ucraina, va continua să sprijine țara noastră cu aceeași dinamică ca în 2022-2024 și va facilita tranzitul rapid al tuturor echipamentelor necesare pe teritoriul său către Ucraina; – O caracteristică cheie a acestui acord o reprezintă punctele specifice de cooperare pentru consolidarea securității în regiunea Mării Negre. România va asista Ucraina în deminarea Mării Negre și va oferi sprijin prin instrumentele U.E.

și N.A.T.O.; – Oficial București, alături de partenerii săi, va sprijini și centrul de pregătire F-16 pentru pregătirea piloților ucraineni, contribuind astfel la „Air Force Capability Coalition”. România va sprijini industria de apărare a țării noastre. Secțiuni separate ale documentului acoperă informații și contrainformații, securitatea cibernetică, securitatea informațiilor, deminarea umanitară, sancțiunile și recuperarea și reconstrucția Ucrainei. În plus, acordul include un mecanism de răspuns de urgență de 24 de ore din 24 în cazul reînnoirii agresiunii ruse împotriva țării noastre sau a unei escalade semnificative. Ucraina și România au semnat acordul de securitate în conformitate cu Declarația comună de sprijin pentru Ucraina a G7 din 12 iulie 2023. Per total, țara noastră a semnat deja 23 de acorduri bilaterale de securitate: cu Regatul Unit, Germania, Franța, Danemarca, Canada, Italia, Țările de Jos, Finlanda, Letonia, Spania, Belgia, Portugalia, Suedia, Islanda, Norvegia, Japonia, S.U.A., U.E., Estonia, Lituania, Polonia și Luxemburg”. Or, președintele României, Klaus Iohannis, a semnat acest Acord care prevede că intră în vigoare, de la data semnării, fără să existe consimțământul Parlamentului României. Totodată, cu toate că a existat reacție negativă în rândul societății românești și este de notorietate că Președintele a semnat acest Acord în care se prevede că intră în vigoare la data semnării, fără să existe consimțământul Parlamentului în acest sens, Guvernul nu a depus în Parlament niciun proiect de lege prin care să se declare nulitatea acestui Acord. Argumentele invocate de către Consiliul Legislativ că numai Guvernul ar avea competența de a elabora un proiect de lege având ca obiect declararea nulității tratatului, indicând dispozițiile art. 42 coroborat cu art. 3, 4 și 6, sunt lipsite de fundament, deoarece art 42 din Legea nr. 530/2009 prevede „Tratatele încheiate cu încălcarea normelor dreptului internațional privind validitatea tratatelor și a normelor privind capacitatea și/sau procedura încheierii tratatelor pot fi declarate nule, procedura de aprobare a declarării nulității fiind similară celei urmate pentru intrarea în vigoare a categoriei respective de tratate”. Se poate constata astfel că art. 42 din Legea nr. 590/2003 folosește sintagma „pot fi”, nefiind o normă imperativă. În plus, nu există nicio interdicție prevăzută în vreo lege sau în Constituție prin care senatorii și deputații să nu poată iniția o propunere legislativă cu un asemenea obiect. Din contră, concluzia este contrară, în urma analizei coroborate a dispozițiilor art. 74 alin (1), (4) și (5) și art. 75 alin. (1) din Constituția României potrivit cărora:

Articolul 74 – Inițiativa legislativă: (1) Inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. Cetățenii care își manifestă dreptul la inițiativă legislativă trebuie să provină din cel puțin un sfert din județele țării, iar în fiecare din aceste județe, respectiv în municipiul București, trebuie să fie înregistrate cel puțin 5.000 de semnături în sprijinul acestei inițiative; (2) Nu pot face obiectul inițiativei legislative a cetățenilor problemele fiscale, cele cu caracter internațional, amnistia și grațierea.; (3) Guvernul își exercită inițiativa legislativă prin transmiterea proiectului de lege către Camera competentă să îl adopte, ca primă Cameră sesizată; (4) Deputații, senatorii și cetățenii care exercită dreptul la inițiativă legislativă pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi; (5) Propunerile legislative se supun dezbaterii mai întâi Camerei competente să le adopte, ca primă Cameră sesizată.

Drept urmare, opinia Consiliului Legislativ din avizul emis conform căruia pentru declararea nulității unui tratat numai Guvernul ar putea elabora proiecte de lege și că, implicit, senatorii și deputații nu ar putea elabora propuneri legislative echivalează cu o îngădire nepermisă a dreptului senatorilor și deputaților la inițiativa legislativă (conferit de art. 74 din Constituția României, neexistând nicio normă constituțională care să prevadă o limitare a dreptului acestora în vreun domeniu. Atâta timp cât Constituția României nu a prevăzut nicio limitare și nicio derogare a dreptului senatorilor și deputaților de a elabora propuneri legislative în vreun domeniu, nicio altă autoritate publică nu poate să îngădească dreptul acestora. În caz contrar, s-ar încălca separația puterilor în stat, democrația constituțională și rolul Parlamentului României de organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării. Susținerile Consiliului Legislativ referitor la însoțirea proiectului de lege pentru declarare a nulității unui tratat de textul actului internațional conform art. 72 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, nu împiedică elaborarea și depunerea propunerii legislative la prima cameră, Camera deputaților și nici chiar adoptarea acesteia.

De vom tăcea, gloria de drept a înaintașilor ne va ajunge act de judecată; nouă, dar mai ales urmașilor...

Cezar Adonis
Mihalache

Atât de rău vom fi înstrăinați de propria istorie, de propriul trecut, de propriile biruințe, că vom ajunge a ieși singuri din această existență tot mai palidă... Dintr-o prezență a nepăsării... Vom părăsi singuri, rușinați, cu frunțile plecate, istoria pe care ne-au lăsat-o înaintașii... În care ne-au lăsat, dar vom uita că am fost în ea, parte a ei, de drept a ei... Ne vom dezice singuri de faptele lor mărețe, pe care le vom vedea cu ochelarii de iepe supuse ca fiind tot mai mărunte... Mărunte și fără de contribuție... Și vom ajunge, vor ajunge generațiile pe care le lăsam golite acum de istorie, lipsite de mândria de a fi români, de demnitate, de rost, dând seamă pentru învinovățirile aduse de cei străini de neam și țară... De unii care ne-au maltratat poate înaintașii când ne făureau o țară... De aceia care ne-au scos din manuale, din cărți, din Istorie, din Panteonul de proprie națiune... Și nu va fi de mirare când vor reuși a ne înstrăina de istoria noastră, de părinții și țara noastră, de noi înșine...

Când toate acestea ni se vor prezenta drept nemeritate și vom fi făcuți acaparatori... Noi uzurpând istoria, cultura, măreția furate de ei astăzi... Și vor reuși, căci nu au stat ei pe gânduri să-l scoată pe Mântuitorul nostru din sacrificiul Lui pentru umanitate... Și ar fi capabili să-l izgonească și pe Creator din făurirea

națiunii... Iar noi, românii, vom fi ridicuși și poate judecați pentru îndrăzneala de a ne mai cere, cândva, țara înapoi... Deja un cândva dintr-un prea târziu încă de acum... Pentru că s-a ajuns în acel târziu mai întins ca un eșafod... S-a mers prea departe cu falsificarea, batjocorirea, golirea a tot ce este

gerii acceptate și apoi al unei alungării impuse... Iar în loc să ne ridicăm, să glăsuim, tăcem... În loc să dăm cu pumnii națiunii în ferestrele trădătorilor de la putere, ne uităm nepăsători spre acel mâine ce va deveni un de prea de demult...

România de astăzi nu, nu a fost făcută de evrei!

Lumii... Pentru că nu au măsură... Nu au limite... Nu au astâmpăr... Falsifică, sfărâmă, înlătură, distrug...

Sigur, nu ar putea să o facă fără iudele puse de ei să ne conducă, să ne înstrăineze, să ne umilească, să ne sărăcească... Să ne dea de o parte pentru a-și face loc lor... Or, de vom mai tăcea, gloria de drept a înaintașilor va ajunge act de judecată a urmașilor... Iar alții, cei străini de neam și țară, vor fi puși în panteonul

sfânt pentru noi... Și nu, nu ar fi putut face asta dacă noi, la rândul nostru, nu am fi mers atât de departe cu tăcerea... Cu răbdarea transformată în nepăsare, neputință și abandon...

Când premierul țării tale laudă evrei pentru că „fără ei nu ar fi existat statul român de astăzi”, iar sângele nostru se târaie cu aceeași nepăsare prin venele calcificate de nechibzuință este deja un semn al respingerii noastre din noi înșine... Al respin-

Căci nu ei au fost cei au stat de veghe și netrecere la porțile țării. Nu ei au pus cu prețul vieții lor drapelele de luptă pe redute... Nu maicile evreice au fost cele ce au stat la capul răniților și muribunzilor de pe front pentru a le alina durerile... Nu pantecele mamelor evreice au fost sfârtecate de baionetele unor armate de ocupație criminală... Da, au fost și evrei care au luptat pentru această țară... Dar sacrificiile lor au pălit postum sub uzurparea

adusă de unii dintre urmașii lor și, mai ales, de cei colonizați aici pe post de urmași... Istoria acestei țări este a noastră! A românilor! Minoritățile au avut un loc, dar meritele lor nu trebuie exagerate, glorificate, fals glorificate, și puse înaintea celor ce s-au jertfit pentru țara lor. Pentru țara în care evrei și-au găsit și ei un loc și față de care oricum aveau o minimă obligație... Iar toate aceste falsificări, prin diminuarea până la extincție a contribuțiilor înaintașilor noștri de neam, de sânge și de jerfă, de către ființe atât de putrede trebuie să înceteze. Trebuie să ne ridicăm, trebuie să rostim, să arătăm, să acuzăm! Nu să dovedim ceva, căci nu avem noi a dovedi ceva lor. Dar dacă nu o să o facem de grabă, mai încolo, un mai încolo trecut deja de acum spre ziua de ieri, nu va mai avea cine. Căci noile generații nu vor mai ști istoria adevărată, ci vor cunoaște doar ceea ce le-au turnat invadatorii în cap pe seama neimplicării noastre.

O țară se apără și la fruntarii, dar și la interior...

Securitatea, exodul și Ortodoxia...

Cristian
Ardeleanu

Când Securitatea împreună cu agenturile străine sovietice, maghiare, franceze, germane și iugoslave, dădeau lovitură de stat din decembrie 1989, în România erau 23 de milioane de români. La ultimul recensământ din decembrie 2022, mai eram doar 19 milioane. Iar până azi cu siguranță au „luat-o la pas” și alții în căutarea „fericirii”. După unele surse „neoficiale”, ar mai fi în prezent, undeva între 16 și 17 milioane de români. Păi, cum vine asta? Simplu că bună ziua... prin trădare – furt și vânzare de țară – înstrăinare – falimentare – sărăcie – exod – probleme demografice – colonizare cu tot felul de colorații de rase, religii și mentalități diferite – și, la final, un 4 martie 2024 cu Klaus Iohannis sau mutul nostru cel de toate zilele, primind Premiul European „Coudenhove-Kalergi” pentru anul 2020! Simplu – sigur – eficient... precum vaccinul împotriva Covid! Pentru a înțelege mai bine, în politică, precum în medicină, trebuie să identificăm prima dată cauzele. Cauze care au generat efectele pe care le trăim de 30 și ceva de ani.

Conform profesorului Corvin Lupu, „cârmaciul”

Nicolae și-a semnat sentința în anul 1982, când, la ordinul lui, are loc penetrarea deplină a Securității în Comerțul Exterior. Atunci se înființează ICE Dunărea – de fapt o unitate a Securității, care dirija și controla absolut toate exporturile României. Toți directorii și șefii de întreprinderi de comerț exterior erau ofițeri acoperiți ai Securității. Banii proveniți din export, adică valuta forte, nu intrau în contul întreprinderilor de Stat, ci în alte conturi, paralele, ale Securității. Tot profesorul Corvin Lupu, în cartea sa „Trădarea Securității”, explică pe larg fenomenul. Din informațiile sale, în conturile secrete ale Securității, controlate de ofițerii acoperiți din comerțul exterior, în decembrie 1989 se aflau în jur de 30 și ceva de miliarde de dolari! Iar în Portul Constanta, în același decembrie sângeros, se afla marfă facturată de aproximativ opt miliarde de dolari. Mare parte din acești bani, bani pentru care munciseră și suportaseră privațiuni 23 de milioane de români, au ajuns în conturile oligarhilor, transformați după așa zisa Revoluție, în politicieni și oameni de afaceri. Acesta este punctul zero al corupției și falimentării României, din care nu ne revenim nici azi, la 34 de ani de la schimbarea de regim politic.

Foștii securiști, și cei

din eșalonul doi din PCR, și-au împărțit rezervele valutare ale țării și conduc până azi România alături de urmașii lor. Bineînțeles cineva trebuia să plătească factura tuturor acestor nelegiuiri. Primul a plătit-o chiar „cârmaciul” Nicolae, care a fost „recompensat” de foștii săi colaboratori și subordonați, cu un încărcător complet marca Kalashnikov. Pe urmă am urmat noi și copiii noștri... Îmbogățirea și îmbuibarea unora, exodul altora! Poveștile sau miturile privind conturile din străinătate ale lui Ceaușescu, s-au evaporat rapid. Noua realitate însă, a devenit una extrem de dură. Tranziția, reformele, privatizările, inflația accelerată, devalorizarea, șomajul tot mai mare, scăderea – nicidecum creșterea mult așteptată a nivelului de trai, au generat un proces masiv de emigrare a românilor în Occident.

În noua eră, nu mai exportăm bunuri, valori sau produse de larg consum. Exportăm oameni, adică viitori consumatori. Muncitori și consumatori! Ghinionul unora, norocul altora. România a devenit brusc o piață de desfacere și consum, în special pentru țările occidentale, dar și un exportator de mână de lucru calificată... Însă extrem de ieftină. Adică buni și ieftini! Nu mai exportăm

mașini, tractoare sau camioane. Exportăm creiere – inteligență! Inteligență de tot felul – de la meseriași, tehnicieni, la ingineri, medici, informaticieni, specialiști, profesori. De 34 de ani, România trăiește o tranziție și un exod continuu... de ce sau spre ce, doar Bunul Dumnezeu știe. Mentorul meu, Răul Volcinschi, ne învăța următoarele... bradul falnic de la munte, cu rădăcini adânc înfipte în stâncă și pământ, nu va prinde niciodată rădăcini în nisipul de la malul mării! Buruiana, în schimb, prinde rădăcini ușor și o întâlnim peste tot.

Din exodul meu personal în Occident, am înțeles că românul autentic se identifică tot mai mult cu bradul de care îmi vorbea domnul profesor. Nu întâmplător „moșul” Ion Gavrilă Ogoranu, și-a intitulat volumele de cărți – „Brazilii se frâng, dar nu se îndoiesc”! Așa cum nici noi nu ne îndoim de Adevărul Credinței noastre Ortodoxe. O Credință Ortodoxă despre care duhovnicul meu din țară, Părintele Gheorghe Braica, îmi spunea că este ultima redută, ultimul bastion aflat în calea neomarxismului ateu și cotropitor din Occidentul colectiv. O Europă occidentală lăsată pradă globalismului nivelator, invaziei afro – arabo – musul-

mane, sodomiei lgbt-iste, desacralizată într-o foarte mare rătăcire și întuneric. Slăbirea și degradarea treptată a Catolicismului, a dus la pierderea identității Creștine în Europa occidentală. Astăzi, doar Italia, Spania și Portugalia se mai pot numi în Apus, că fiind țări creștine. Restul țărilor din Apusul Europei sunt orice, numai creștine nu mai sunt. Și poate tocmai din această cauză a îngăduit Dumnezeu, ca exodul românilor în această parte a Europei, să aibă o importantă dimensiune și semnificație spirituală. De înnoire și salvare a spiritului și Credinței Creștine occidentale. Milioanele de români din Diaspora, reprezintă transfuzia de Ortodoxie, de Credință Creștină nealterată, de apostolat într-o lume care l-a pierdut momentan pe Dumnezeu. Poate este puțin cam mult spus, dar eu personal cred că prin noi, românii, Dumnezeu nu vrea moartea, ci salvarea și mântuirea păcătoșilor! Amin!